

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De quarto humilitatis gradu, considerando in his Mariæ ad
Angelum verbis, Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco.
Humilitas ita pugnat cum honoribus, ut non repugnet obedientiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

FERIA QUINTA.

DE QVARTO HVMLITATIS GRADV CONSIDERANDO IN HIS MARIE AD ANGELVM VERBIS.

*Quomodo fiet istud, quoniam virum non cog-
nosco. LUC. 1.*

VERITAS PRACTICA.

Humilitas ita pugnat cum honoribus, ut non repugnet Obedientiæ.

RATIO EST, Quia humilitas ita pugnat cum honoribus, ut non repugnet Divinae Voluntati. Sed si repugnaret Obedientiæ, repugnaret Divinae Voluntati.

Ergo ita pugnat cum honoribus, ut non repugnet Obedientiæ. Quod humilitatis Cultoribus imprimis considerandum est.

I. PUNCTUM.

QUOD erat Annuntiationis Angelicæ præcipuum caput de concipiendo & pariendo Altissimi Filio, postquam audivit humillima virgo: Quomodo, inquit, fiet istud, quoniam virum non cognosco? quasi diceret si hoc ita est ordinatum à Deo ut concipiam filium non repugno divinæ ordinationi, & parebo statim atque cognovero quomodo Virgo possit concipere sine viro. *Facendum credit, inquit S. Ambrosius, quæ quomodo fiet, querit. Legerat, Ecce Virgo concipiet, ideo futurum credidit; sed quomodo fieret, non legerat.*

Hinc autem eruitur Veritas valde practica, plurimumque consideranda. *Quod ita humilitas pugnat cum honoribus, ut non sit pertinax nec repugnet Obedientiæ. Quia videlicet non repugnat Divinæ Voluntati. Quid clarius? Quomodo enim humilitas virtus esset, & acceptissima Deo, si Deo repugnaret? Aut quomodo fieri*

posset ut Deo repugnaret, cum non pugnet tam acriter cum honoribus, nisi quia persuasum habet honores pugnare cum Deo? Sive ut clarius dicamus, non repugnat honoribus, nisi ut non repugnet Deo, acceptando honores quos ipse in Scripturis tam sæpe improbat. *Noli querere à Domino ducatum: neque à rege cathedram honoris. Nolite in sublimia tolli.* Hinc S. Augustinus, *Imperus nobis & in hoc genere continentiam, Da quod jubes, & jube quod vis.* Tu nosti de hac re ad te gemitum cordum mei, & flumina oculorum meorum. Ne scilicet plus vel minus honoris quam velle Deum, sibi assumeret. Itane tu gemis propterea?

II. PUNCTUM.

Sed si Humilitas repugnaret Obedientiæ, repugnaret Divinae Voluntati.

Non est enim alia certior via cognoscendæ divinæ Voluntatis, quàm per Obedientiæ quæ legitimis redditur Superioribus, per quos nos ita certo Deus regit. *Ut qui potestatis resistat, inquit Apostolus, Dei ordinationi resistat; qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt.* Quæ quidem ab Apostolo dicta sunt de iis principibus, quorum vita tota erat impietas, ut ait S. Basilus, qui inde manifeste colligendum docet, quàm potiori iure dicendum sit, illum ordinationi & voluntati divinæ non obedire vel resistere, qui Præpositis, quos vocat spirituales, non obediverit vel resistit.

Neque alia de causa dictum putat sanctus Gregorius à Scriptura, *Melior est Obedientiam quàm victimas, & susculcare magis quam offer-*

Ecc. 7.

Luc. 12.

10. Conf.

37.

Rom. 13.

Cap 26

Const. mon

1. Reg. 13.

offer-

offerre a lipem arietum, quoniam quasi peccatum ariolandi est, repugnare; & quasi scelus Idololatria, nolle acquiescere. Sic enim scribit in hæc verba: Qui repugnant, quia divinam voluntatem se scire melius aestimant: Quasi ergo peccatum ariolandi est repugnare, quia velut contempto divino altari ad aras Demonum responsa percipiunt, dum cordis sui praestigiosis ac superbi ad inventionibus credunt, & salubribus Pralatorum consiliis contraria sentiendo, refragantur. Ex quibus quidem verbis non modo patet quàm verum sit quod qui repugnet Obedientiæ, repugnet Divinæ Voluntati; sed quàm grave sit & perniciosum, sic repugnare Expende hanc gravitatem. Reformida periculum, Et propterea vide, si vacat quæ de hoc ipso scripturæ loco fusius habentur in 2. parte, sabbato infra Hebdomadam quartam Paschæ.

III. PUNCTUM.

HUMILITAS igitur sic pugnat cum honoribus, ut non repugnet Obedientiæ, Ne repugnet divinæ voluntati, quæ per obedientiam declaratur. Quæ quidem cum Deo repugnantia tam aliena est à vera humilitate, ut quod scribit S. Bernardus, Totius humilitatis summa in eo videatur consistere, si voluntas nostra Divinæ Voluntati subiecta sit; sicut ait Propheta, nonne Deo subiecta erit anima mea?

Serm. quod voluntas in eo videatur consistere. si voluntas nostra Divinæ Voluntati subiecta sit; sicut ait Propheta, nonne Deo subiecta erit anima mea?

1. p. pastor. 6. 6.

In quam sententiam sic apte S. Gregorius: Sunt nonnulli qui ex sola humilitate refugiunt, ne eis quibus imparis se aestimant, preferantur; quorum profecto humilitas si ceteris quoque virtutibus cingitur, tunc ante Dei oculos vera est, cum ad respiciendum hoc quod utiliter subire precipitur, pertinax non est. Neque enim vere humilis est qui superni nutus arbitrio ut debeat praeesse intelligit, & tamen praeesse contem-

nit: sed divinæ dispositionibus subditus, atque à vitio obstinationis alienus, cum sibi regimini culmen imperatur, si iam donis prævultus est quibus & aliis praeest & ex corde del et fugere, & in vitio obedire, Quod sequenti capite confirmat exemplo Moysis, qui praeesse, inquit, tanta multitudini & noluit & obedivit. Superbus enim fortasse esset, si ducatum plebis innumera sine trepidatione susciperet, & rursum superbus existeret, si Authoris imperio obedire recusaret. Utrobique ergo humilis, utrobique subiectus, & praeesse populis semetipsum metiendo noluit, & tamen de imperantis viribus presumendo consentit. Id ipsumque repetit in epistolis, Nec ad appetendum locum procax insistere, nec ad repellendum contumax debet inveniri. Unde indignus ego ad suscipienda Episcopatus onera, iussioni Omnipotentis Dei, vestraque reverentia subdidi.

6. 7.

Ep. 31.

Sic denique ipse Christus Dominus, accipiens, ut ait S. Petrus, à Deo Patre honorem & gloriam, docuit nos sic esse humiles in honoribus fugiendis & acceptandis, ut in utroque univocam spectemus Dei voluntatem. Per gloriam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam, prout ipse Dominus ordinavit.

2. Pet. I.

2. Cor. 6.

Itane te comparas ad utrumque indifferentem ex hoc motivo? Vide ne superbus sis in ipsiis honoribus aliquando fugiendis: & quanto magis in acceptandis? Est qui nequiter humiliat se, & interiora eius plena sunt dolo, Cave.

Eccles. 19.

